

Laodicea – Nummer två

Det protestantiska hornet

Jeff Pippenger

2023-08-27

För att förstå det budskap som håller på att avförseglas i Uppenbarelseboken är det nödvändigt att känna igen den protestantiska reformationens rötter, utveckling och betydelse. Tre huvudsakliga linjer inom den reformationens historia berör Bibeln, den rätta metodologi som skall användas vid studiet av Bibeln, samt att de utvalda budbärarna genom denna historia är vägmarkeringar i den historien. Såsom alltid är fallet försökte Satan dölja King James Bible genom flera förfälskningar, och han sökte dölja den rätta metodologin för att förstå Bibeln genom flera förfälskningar, och han sökte också dölja de rätta budbärarna (vägmarkeringarna) som upprestes längs vägen i den historien.

”Men Satan var inte överksam. Han försökte nu det som han har försökt i varje annan reformatorisk rörelse — att bedra och förgöra folket genom att föra fram en förfälskning för dem i stället för det sanna verket. Liksom det fanns falska kristusar under den kristna kyrkans första århundrade, så uppstod falska profeter under det sextonde århundradet.” The Great Controversy, 186.

I den milleritiska historien från 1840 till 1844 blev den protestantiska manteln — vilken utgör det ena av de två hornen på jordodjuret, som är Förenta staterna — genom milleritisk adventism det protestantiska hornet. Samtidigt blev de kyrkor som tidigare hade bekant sig vara protestantiska till avfällig protestantism, eller såsom milleriterna betecknade dem, ”Roms döttrar”. När protestanterna förkastade den förste ängels budskap år 1843, föll de, och milleriterna bar vidare den protestantiska manteln. Den milleritiska historien var kulmen på Guds verk att föra sin ”församling i öknen” fram till den fulla förståelsen av Guds ord.

Inledningen av den undersökande domen medförde prövningen av Guds lag och i synnerhet sabbaten. Att förkunna den tredje ängels budskap krävde en församling som upprätthöll Guds lag, vilken under den mörka medeltiden hade begravts under påvliga traditioner och seder. Kristus förde protestanterna till historien från 1840 till 1844 och framställde Elias prövning, av vilken William Miller var en förebild, och när protestanterna förkastade Millers budskap återvände de till Rom. Prövningen i den första ängels budskap, sådant det förkunnades av Miller, förebildades av Elia på berget Karmel.

Och Elia trädde fram inför allt folket och sade: Hur länge skall ni halta mellan två meningar? Om Herren är Gud, så följ honom; men om Baal är det, så följ honom. Och folket svarade honom inte ett ord. 1 Kung. 18:21.

År 1840, när protestanterna ställdes inför Elias budskap, framställt genom Miller och den förste ängeln, valde de Baal!

Den protestantiska reformationen var ett öppnande av Bibelns sanningar som började med ”morgonstjärnan”, vilken var utlovad att ges under den historia som representeras av församlingen i Thyatira. Det direkta angreppet mot Bibeln började århundraden tidigare och framställs tydligt i Den stora striden, särskilt i valdensernas historia. År 1930 publicerade Benjamin Wilkerson boken *Our Authorized Bible Vindicated*. Boken dokumenterar krigföringen mot de heliga ursprungliga texterna som slutligen användes för att översätta King James Bible och de olika sataniska förfälskade texter som främjades och fortfarande främjas av katoliker, avfälligt protestantism och laodiceiska adventister. Krigföringen började långt före valdensernas historia, men de utgör vägmärket och symbolen för dem som gav sina liv för att vittna om betydelsen av de korrekta handskrifterna som slutligen översattes till 1611 års King James Bible.

Framställningen av King James-bibeln år 1611 genomgick en mycket specifik översättningsprocess. Processen att översätta och utge Bibeln fullbordades genom sju produktionssteg. Den tog också sju år att fullborda, och sju bibliska år är tvåusen femhundra tjugio dagar. Det är naturligtvis samma antal profetiska dagar under vilka Jesus bekräftade förbundet med de många till uppfyllelse av Daniel nio. I mitten av denna heliga vecka blev Kristus korsfäst, och naturligtvis är Kristus korsfäst Bibelns centrum. Dessa sju steg för att framställa Guds rena ord var följande.

- För det första: Den inledande översättningen av enskilda personer: Omkring 50 översättare delades in i sex kommittéer, var och en ansvarig för olika delar av Bibeln. Dessa personer arbetade med att översätta från originalspråken (hebreiska, arameiska och grekiska) till engelska.
- För det andra: Kommittégranskning: Efter att varje kommitté hade fullbordat sin översättning av ett avsnitt, granskades arbetet av kommittémedlemmarna själva. Detta möjliggjorde gemensamma synpunkter och rättelse av fel.
- Tredje: Granskning av generalkommittén: De enskilda kommittéernas översättningar underställdes därefter en större grupp av lärda, benämnd Generalkommittén. Denna kommitté bestod av representanter från var och en av de sex översättningskommittéerna. De granskade hela arbetet och jämförde samt harmoniserade de olika kommittéernas översättningar.
- För det fjärde: Ytterligare granskning och revidering: Generalkommitténs reviderade version sändes tillbaka till de enskilda kommittéerna för ytterligare granskning och förfining. Denna iterativa process bidrog till att säkerställa att översättningen var konsekvent och korrekt.
- Femte: Slutlig granskning och godkännande: När de enskilda kommittéerna hade fullbordat sina revideringar, överlämnades det slutliga utkastet till Generalkommittén för slutlig granskning och godkännande.
- Sjätte: Kungligt godkännande och offentliggörande: Den godkända översättningen framlades därefter för kung Jakob I för hans godkännande.
- Sjunde: När han väl hade gett sitt kungliga godkännande, publicerades översättningen år 1611 som Bibeln i King James Version (Authorized Version).

Herrens ord är rena ord, såsom silver renat i en jordisk smältugn, luttrat sju gånger. Du skall bevara dem, Herre, du skall bevara dem från detta släkte för evigt. Psaltaren 12:6, 7.

I Satans krigföring mot Guds ord, och mot de kännemärken som representeras av de olika budbärarna i denna fortlöpande historia och av den rätta metodologi som skall användas för att rätt dela Hans ord, är King James Bible från 1611 ett kännemärke som uttryckligen identifieras i Psalm tolv. Ingen av de olika förfälskade biblar som har framställts genom fördärvade katolska manuskript uppfyller kriterierna i Psalm tolv. Reningsprocessen, som omfattade sju steg, och perioden om två tusen fem hundra tjugo dagar identifierar att King James Bible är Guds "rena ord". Gud lovar att bevara King James Bible som sitt rena Ord för evigt, och Han lovar därför också att upprätthålla den metodologi av "historicism" som användes av de protestantiska reformatörerna, däribland William Miller.

På 1300-talet användes John Wycliffe, som i boken Den stora striden betecknas som "reformationens morgonstjärna", av Gud till att översätta Bibeln till ett språk som även den vanlige mannen kunde förstå. Han är den budbärare som utmärker vägmarkeringen för början av den protestantiska reformationen.

"Den stora rörelse som Wycliffe inledde, vilken skulle befria samvetet och förståndet och sätta folken fria, så länge bundna vid Roms triumfvagn, hade sin källa i Bibeln. Här fanns ursprunget till den ström av välsignelse som, likt livets vatten, har flödat genom tiderna sedan det fjortonde århundradet. Wycliffe tog emot de heliga Skrifterna med orubblig tro såsom den inspirerade uppenbarelsen av Guds vilja, en tillräcklig regel för tro och liv. Han hade fostrats att betrakta den romerska kyrkan som den gudomliga, ofelbara auktoriteten och att med oreserverad vördnad godta de fastställda läroarna och sederna från tusen år; men han vände sig bort från allt detta för att lyssna till Guds heliga ord. Detta var den auktoritet som han manade folket att erkänna. I stället för kyrkan som talar genom påven förklarade han att den enda sanna auktoriteten är Guds röst som talar genom hans ord. Och han lärde inte bara att Bibeln är en fullkomlig uppenbarelse av Guds vilja, utan också att den helige Ande är dess ende uttolkare och att varje människa genom att studera dess undervisning själv skall lära känna sin plikt. Så vände han människors sinnen från påven och den romerska kyrkan till Guds ord.

"Wycliffe var en av de största bland reformatörerna. I fråga om intellektuell vidd, tankens klarhet, fasthet i att hålla fast vid sanningen och frimodighet att försvara den, hade få av dem som kom efter honom hans like. Livets renhet, outtröttlig flit i studier och arbete, oförvitlig redbarhet samt kristuslik kärlek och trohet i hans tjänst kännetecknade den förste av reformatörerna. Och detta trots det intellektuella mörker och den moraliska fördärv som präglade den tidsålder ur vilken han trädde fram.

"Wycliffes karaktär är ett vittnesbörd om den heliga Skrifts fostrande och förvandlande kraft. Det var Bibeln som gjorde honom till den han var. Strävan att fatta uppenbarelsens stora sanningar skänker friskhet och kraft åt alla själens förmågor. Den vidgar sinnet, skärper uppfattningsförmågan och mognar omdömet. Bibelstudiet skall förädla varje tanke, känsla och strävan så som inget annat studium kan. Det ger fasthet i föresats, tålmod, mod och ståndaktighet; det förfinar karaktären och helgar själen. Ett uppriktigt och vörtnadsfullt

studium av Skriften, som för den studerandes sinne i direkt beröring med det oändliga sinnet, skulle ge världen människor med starkare och mer verksamt förstånd, liksom med ädlare grundsatser, än vad som någonsin har blivit resultatet av den yppersta utbildning som den mänskliga filosofin förmår ge. 'När dina ord öppnas', säger psalmisten, 'ger de ljus; de skänker förstånd.' Psalm 119:130." Den stora striden, 93, 94.

Efter vittnesbördet om John Wycliffe i Den stora striden framlägger syster White en förteckning över trofasta reformatorer (vägmärken), som slutligen når fram till reformatorn John Knox. Hon identifierar en betydelsefull fråga som Maria, Skottlands drottning, ställde till John Knox.

"John Knox hade vänt sig bort från kyrkans traditioner och mysticism för att nära sig av Guds ords sanningar, och Wisharts undervisning hade befast hans beslut att överge gemenskapen med Rom och sluta sig till de förföljda reformatorerna...."

"När John Knox ställdes ansikte mot ansikte med Skottlands drottning, i vars närvaro mången ledare bland protestanterna hade förlorat sin iver, bar han med orubblig fasthet vittnesbörd om sanningen. Han lät sig inte vinnas genom smicker; han vek inte tillbaka för hotelser. Drottningen anklagade honom för kätteri. Han hade, förklarade hon, lärt folket att anta en religion som var förbjuden av staten och hade därmed överträtt Guds bud, som ålägger undersåtar att lyda sina furstar. Knox svarade fast:—'Eftersom den rätta religionen varken har sitt ursprung eller sin auktoritet från furstar, utan från den evige Guden allena, så är inte heller undersåtar skyldiga att forma sin religion efter sina furstars smak. Ty det händer ofta att furstar, mer än några andra, är de mest okunniga om Guds sanna religion. Om hela Abrahams säd hade varit av Faraos religion, vars undersåtar de länge var, så ber jag er, madam, vilken religion skulle då ha funnits i världen? Och om alla på apostlarnas tid hade varit av de romerska kejsarnas religion, så ber jag er, madam, vilken religion skulle då nu ha funnits på jorden? ... Så kan ni alltså, madam, inse att undersåtar inte är bundna till sina furstars religion, även om de är befallda att visa dem vördnad.'

Maria sade: "Ni uttyder Skriften på ett sätt, och de [de romerska lärarna] uttyder den på ett annat; vem skall jag tro, och vem skall vara domare?"

"Ni skall tro Gud, som tydligt talar i sitt ord', svarade reformatorn; 'och utöver vad Ordet lär er skall ni varken tro den ene eller den andre. Guds ord är klart i sig självt, och om det på någon plats finns dunkelhet, förklarar den helige Ande, som aldrig står i strid med sig själv, detta tydligare på andra ställen, så att inget tvivel kan kvarstå utom hos dem som är förhärdat okunniga.' Sådana var de sanningar som den orädd reformatorn, med fara för sitt liv, talade i kunglighetsens öra. Med samma oförskräckta mod höll han fast vid sitt uppsåt, bedjande och kämpande Herrens strider, till dess Skottland blev befriat från påvedömet." The Great Controversy, 250, 251.

Samspelet mellan reformatorn och drottningen belyser den tredje tråden i reformationens historia, vilken identifierar Satans försök att efterapa Bibeln, reformatorerna och metodologin för bibliskt studium. Johannes svar till drottningen var att den rätta metodologin är "historicism", vilken bygger på att en linje av profetisk historia förklaras av den Helige Ande genom en annan linje av profetisk historia.

Ljuset hade öppnats i mörkret. Wycliffe och de tidiga reformatörerna, ända genom den milleritiska historien, använde en metod för bibelstudium som betecknas "historicism". Historien om denna bibliska metod för bibelstudium förbises ofta, men det är nödvändigt att erkänna den om man verkligen vill se betydelsen av de regler för profetisk tolkning som antogs av Miller och därefter av Future for America.

Det finns endast två församlingar som syster White identifierar som Guds benämnda folk: det forntida Israel och Sjundedagsadventistsamfundet.

"Skälen till att vi kallas Guds folk skall upprepas om och om igen. 5 Moseboken 4:1–13"
Manuscript Releases, band 8, 426.

Apostlarnas kyrka, kyrkan i öknen under det påvliga mörkret, kallades aldrig Guds benämnda folk, ty termen (som betyder att bli benämnd) betecknar en kyrka som ges ansvaret att vara förvaltare av Guds lag, och med adventismen skulle de också vara förvaltare av Guds profetiska sanningar.

"Gud har kallat sin församling i denna tid, liksom Han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, de tre änglarnas budskap, har Han skilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och har anförtrott dem profetians stora sanningar för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtroddes det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende som skall meddelas världen. De tre änglarna i Uppenbarelseboken 14 representerar det folk som tar emot ljuset från Guds budskap och går fram som Hans sändebud för att låta varningen ljuda över jordens hela vidd." Testimonies, volym 5, s. 455.

William Miller utgjorde den utvalde budbäraren för att öppna Guds profetiska sanningar, och när dessa sanningar ledde ett folk till den öppna dörren till det Allra heligaste år 1844, öppnade Gud därefter Guds lag. Wycliffe är ett vägmärke i öppnandet av Bibeln och i frambringandet av den protestantiska reformationens början, men han är också ett vägmärke i Guds verk att upprätta "profetians stora sanningar". John Wycliffe var morgonstjärnan som identifieras i historien om påvedömets ett tusen två hundra sextioåriga styre. Hans verk började under fjortonde århundradet, och sedan, under sjuttonde århundradet, var ett annat vägmärke på den profetiska linjen tillkomsten av King James Bible år 1611. På den linjen når vi slutligen fram till vägmärket Millers regler för profetisk uttolkning. Miller är ett vägmärke på den sanningens linje, och det är också hans regler. Hans regler vittnar om ett vägmärke vid adventismens slut, representerat av utgivningen av Prophetic Keys.

Om vi inte förstår att Millers regler var ett vägmärke i en linje av profetisk historia, vilket representerade arbetet med att bevara Bibelns ursprungliga och korrekta texter och även arbetet med att öppna upp den sanna förståelsen av Bibeln, vilket krävde att reformatörerna leddes till att förstå och använda den heliga studiemetod som kallas "historicism", saknar vi den information som är nödvändig för att känna igen profetiska sanningar förbundna med arbetet att framställa och bevara den tredje ängelns ljus vid adventismens slut. Av denna anledning är det viktigt att göra en kort översikt över den historiens linje.

Den enda genuina definitionen av ordet ”protestant” är att protestera mot Rom. Om en kyrka upphör att protestera mot Rom, är den inte längre protestantisk, och den blir då en dotter till Rom, såsom de protestanter blev som förkastade den förste ängels budskap. Den främsta insikt som blev det ”motto” för de protestanter som kom ut ur den katolska kyrkan var: ”Bibeln och endast Bibeln.” Ändå vittnar historien om att Bibeln behövde rätteligen delas.

Bemöda dig om att stå godkänd inför Gud, såsom en arbetare som inte behöver blygas, som rätt delar sanningens ord. Men undvik oheligt och tomt prat, ty det leder till allt större ogudaktighet. 2 Timoteusbrevet 2:15, 16.

Den metod för bibelstudium som protestanterna leddes att använda i sina ansträngningar att rätt dela sanningens ord är ”historicism”. Den metoden var ett särskilt och allvarligt mål för Satan att angripa, och angripa gjorde han.

”Vi bör själva veta vad som utgör kristendomen, vad sanningen är, vad den tro är som vi har mottagit, vilka Bibelns regler är — de regler som har givits oss från den högsta auktoriteten.”
The 1888 Materials, 403.

Undergrävandet av den bibliska metodologi som användes av reformatörerna ända fram till och med William Miller identifieras särskilt som något som började under femtonhundratalet med en jesuitisk lärare vid namn Francisco Ribera (1537–1591), som tillskrivs förtjänsten att ha populariserat den futuristiska tolkningen. Han skrev en kommentar till Uppenbarelseboken som framlade en futuristisk tolkning av profetierna och fjärmade dem från deras historiska sammanhang. Ribera uppfann denna metodologi i syfte att stå emot den sanning som historicismens metodologi alltid frambringade. Den sanningen var att påven i Rom är Bibelns profetias antikrist.

Det kan dokumenteras att protestantismen under sjuttonhundratalet och artonhundratalet visste att Riberas falska metodologi var satanisk och ohållbar. Protestantiska företrädare under denna tid skrev böcker och traktater i opposition mot den jesuitiske lärdes ”ogudaktiga och fåfängliga ordstrider”. Men år 1909 publicerades den trojanska hästen, Scofield Reference Bible, och de hänvisningar som infördes i Bibelns fotnoter byggde på Riberas och en annan jesuits, vid namn Manuel Lacunza (1731–1801), lära. Lacunza skrev under pseudonymen Juan Josafat Ben-Ezra och utgav en bok med titeln Messias ankomst i härlighet och majestät. Liksom Ribera före honom var boken ett direkt angrepp på uppfyllelsen av profetierna i Uppenbarelseboken.

Satan visste att det budskap han behövde fördunkla genom förvirring var det sista varningsbudskapet som kommer från Uppenbarelseboken. Genom att införliva de oanständiga och tomma ordstriderna från de två jesuitprästerna i hänvisningarna inom Scofield Reference Bible kunde Satan leda avfälliga protestanter till att godta de jesuitiska metodologierna och därigenom förblinda dem för sanningen. Detta åstadkom Satan genom att införa flera katolska profetiska modeller som undanröjde möjligheten att tydligt identifiera vem antikrist i Bibelns profetior är. Det var ingen svår villfarelse för Satan, ty protestanterna hade redan återvänt till den romerska kyrkan genom sitt förkastande av Millers budskap år 1843.

Under årens lopp har flera böcker och artiklar publicerats som dokumenterar Satans angrepp på Bibeln, vilket började under de första århundradena efter Kristi korsfästelse. Detta angrepp nådde en punkt där förfälskade handskrifter infördes för att frambringa förfälskade biblar. Satan angrep också de reformatorer som upprestes för att upprätthålla Guds ord medan de levde och även efter att dessa reformatorer hade dött.

Betrakta bara hur nutida sjundedagsadventistiska historiker och teologer behandlar ämnet William Miller. Det är som om de hade grävt upp hans ben och kastat dem i Mississippi-floden.

”William Miller var till störning för Satans rike, och ärkefienden sökte inte endast motverka budskapets verkan, utan även att förgöra budbäraren själv. När fader Miller praktiskt tillämpade Skriftens sanning på sina åhörarens hjärtan, upptändes de bekännande kristnas vrede mot honom, liksom judarnas vrede väcktes mot Kristus och hans apostlar. Församlingsmedlemmar eggade upp de lägre samhällsklasserna, och vid flera tillfällen smidde fiender planer på att ta hans liv när han lämnade mötesplatsen. Men heliga änglar var i folkskaran, och en av dem, i en mans gestalt, tog denne Herrens tjänares arm och ledde honom oskadd bort från den uppretade hopen. Hans verk var ännu inte fullbordat, och Satan och hans sändebud blev gäckade i sitt uppsåt.” Spirit of Prophecy, band 4, 219.

Se hur just dessa två kategorier inom adventismen (teologer och historiker) har tonat ned och dolt giltigheten av Millers regler, vilka syster White upplyser oss om kommer att användas av alla som verkligen förkunnar de tre änglarnas budskap.

”De som är engagerade i att förkunna den tredje ängelns budskap rannsakar Skrifterna enligt samma plan som fader Miller antog. I den lilla bok som bär titeln Views of the Prophecies and Prophetic Chronology ger fader Miller följande enkla men insiktsfulla och viktiga regler för bibelstudium och uttolkning:—”

”[Regler ett till fem citerade.]“

”Det ovanstående är en del av dessa regler; och i vårt studium av Bibeln gör vi alla väl i att ge akt på de principer som här har framställts.” Review and Herald, 25 november 1884.

Utan att gå igenom de tre trådarna i den profethistoriska linje som är förknippad med utvecklingen och upprättandet av Guds Ord är det omöjligt att se betydelsen av ett viktigt vittnesbörd till stöd för William Miller som den budbärare som förebildades av Elia i hans frambärande av budskapet, och som Mose i löftet om att Miller skulle uppväckas i de rättfärdigas uppståndelse, och som Elisa i hans villighet att lämna sin gård och tjäna Eliabudskapet. Syster White identifierar alla tre av de bibliska hjältarna som förebilder på William Miller, som nu av moderna adventistiska teologer och historiker behandlas som om han helt enkelt vore någon ”fattig bondpojke” från adertonhundratalet.

William Tyndale var en av de många reformatorer som uppväcktes i denna linje av profetisk historia. Om jag får uttrycka det så, var hans ”missionsförklaring” gentemot de påvliga sändebud som han hade att göra med: ”Jag skall göra så att pojken som kör plogen får större kunskap om Skrifterna än ni har.” William Miller var bondpojken som körde plogen och uppfyllde Tyndales

profetia.

Denna introduktion har avsevärt förenklats i fråga om all den historia som skulle kunna anföras till stöd för det vi hittills har lagt fram. Vi ska nu betrakta några kännetecken på Alfa och Omega för att åter leda tillbaka till betraktelsen av Miller som ett vägmärke och en budbärare.

Daniels bok är början på en bok som består av två böcker. Slutet på den boken är Uppenbarelsboken. Fastän de är två skilda böcker, utgör de tillsammans en bok.

För flera år sedan hade jag ett offentligt meningsutbyte med en välkänd sjundedagsadventistisk teolog som arbetade vid General Conference of the Seventh-day Adventist Churchs Biblical Research Institute. Teologen försökte rätta min förståelse av de sista sex verserna i Daniel elfte kapitel, liksom också min förståelse av ”det dagliga” i Daniels bok. Vårt meningsutbyte pågick under en längre tid, eftersom det bestod i att han författade en artikel som jag besvarade, vilken han sedan genmålde på, och därefter återgav jag naturligtvis mina synpunkter, och så vidare. I detta meningsutbyte underrättade han mig om att han i den kommitté där han arbetade vid General Conference betraktades som experten på Daniels bok, och att en medarbetare till honom betraktades som den fasta experten på Uppenbarelsboken. I våra meningsutbyten ville han inte ta upp frågor i Uppenbarelsboken, utan hänvisa dem till sin kollega. Han ville hålla diskussionen enbart till Daniels bok.

Syster White är tydlig med att Daniel och Uppenbarelsboken är en bok. På den nivån representerar de Bibeln, som är en bok sammansatt av två böcker, den gamla och den nya. Syster White kommenterar också den judiska församlingen, som endast betraktar den gamla boken som den enda boken, och hon kommenterar även dem som åsidosätter den gamla boken, eftersom de endast förstår eller endast är villiga att förstå den nya boken. Hennes inspirerade vittnesbörd är att om du endast tar emot det nya, då förkastar du det gamla, och vice versa. Att teologen gör anspråk på att vara expert på Daniel, men inte på Uppenbarelsboken, är en upprepning av det judiska synsättet att endast godta Gamla testamentet, och vi vet vart denna trånga uppfattning ledde judarna. Att inta endera sidan i denna fråga — att ta emot det gamla och inte det nya, eller att ta emot det nya men inte det gamla — är att förkasta hela vittnesbördet.

”Frälsaren frågade sina lärjungar om de förstod dessa ting. De svarade: ’Ja, Herre.’ Då sade han till dem: ’Därför är varje skriftlärde som har blivit undervisad om himmelriket lik en husbonde, som ur sitt förråd tar fram både nytt och gammalt.’ I denna liknelse framställde Jesus för sina lärjungar ansvaret hos dem vilkas uppgift det är att ge världen det ljus som de har mottagit från honom. Gamla testamentet var då den enda Skrift som fanns; men det skrevs inte endast för de forntida; det var för alla tidsåldrar och för alla folk. Jesus ville att lärarna i hans lära flitigt skulle rannsaka Gamla testamentet efter det ljus som befäster hans identitet som den Messias som förutsagts i profetian och uppenbarar arten av hans uppdrag till världen. Gamla och Nya testamentet är oskiljaktiga, ty båda är Kristi undervisning. Judarnas lära, som endast godtar Gamla testamentet, leder inte till frälsning, eftersom de förkastar Frälsaren, vars liv och tjänst var en uppfyllelse av lagen och profetierna. Och läran hos dem som förkastar Gamla testamentet leder inte till frälsning, eftersom den förkastar det som är ett direkt vittnesbörd om Kristus. Skeptiker börjar med att underkänna Gamla testamentet, och det behövs endast ännu

ett steg för att förneka det Nya testamentets giltighet, och så förkastas båda.”

”Judarna har ringa inflytande över den kristna världen när det gäller att visa dem betydelsen av buden, inbegripet sabbatens bindande lag, därför att de, när de frambär sanningens gamla skatter, lägger de nya åt sidan i Jesu personliga undervisning. Å andra sidan är det starkaste skälet till att de kristna underlåter att påverka judarna att ta emot Kristi undervisning såsom det gudomliga vishetens språk, att de, när de frambär skatterna i hans ord, behandlar rikedomarna i Gamla testamentet med förakt, vilka är Guds Sons tidigare undervisning genom Mose. De förkastar lagen som förkunnades från Sinai och sabbaten i det fjärde budet, instiftad i Edens lustgård. Men evangeliets tjänare, som följer Kristi undervisning, kommer att vinna en grundlig kunskap om både Gamla och Nya testamentet, så att han kan framställa dem för folket i deras sanna ljus såsom en oskiljaktig helhet – där det ena är beroende av och belyser det andra. Så kommer de, såsom Jesus undervisade sina lärjungar, att hämta fram ur sin skatt ”nytt och gammalt”. Spirit of Prophecy, band 2, s. 255.

Det föregående rådet har ytterligare en tillämpning för laodiceiska adventister. Att bekänna sig tro på Bibeln i dess helhet, både Gamla och Nya testamentet, men ändå förkasta Profetians Ande, är samma dike som att endast godta ett enda vittnesbörd. Två vittnen krävs för att fastställa sanningen; därför är det omöjligt att fastställa sanningen med ett vittne, och om någon försöker göra det, förkastar han båda vittnena; han grundar sin tro på det som betecknas som ”halvsanningar”.

Jag vill nu upprepa en fråga som fanns i en av de första artiklar som har kommit ut sedan juli 2023. Frågan är: ”Vilket nytt ljus har kommit fram ur adventismen sedan 1863?” Svaret är helt enkelt: ”Inget.”

”Daniels bok och Uppenbarelsesboken är ett. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse; den ena en förseglad bok, den andra en öppnad bok. Johannes hörde de hemligheter som tordönen uttalade, men han fick befallning att inte skriva ner dem.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Alfa och Omega identifierar därför att Daniel är den första och Uppenbarelsesboken den sista. Daniel representerar adventismens början och Uppenbarelsesboken representerar dess slut.

”Uppenbarelsesboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den återger underbara händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jords historia. Denna boks läror är tydliga, inte mystiska och oförståeliga. I den tas samma profetiska linje upp som i Daniel. Somliga profetior har Gud upprepat och därigenom visat att vikt måste fästas vid dem. Herren upprepar inte sådant som inte är av stor betydelse.” Manuscript Releases, volym 9, 8.

I början av adventismen, i just de verser som utgör adventismens centrala pelare, de verser som blev öppnade år 1798, framställde Jesus sig själv som ”Palmoni”, den underbare Talräknaren. Vid adventismens slut framställer Jesus sig själv som ”Alfa och Omega”, den underbare språkets mästare – Guds Ord. Av denna anledning var adventismens början och den första ängelns budskap ”upphängda på tiden”. Vid adventismens slut kommer den tredje ängelns budskap att vara upphängt på hans Ord.

Adventismens början och slut äger rum under historien om det sjätte riket i Bibelns profetia; därför inträffar de under Förenta staternas början och slut. Förenta staternas profetiska historia är historien om de två hornen, republikanism och protestantism. Vid avslutningen av den historien kommer dessa två horn att ha förvandlats från ett lamm till en drake. Republikanismen kommer att förändras till en demokrati och protestantismen kommer att förändras till avfällig protestantism. När bågaren med provotid för Förenta staterna börjar nå sitt slut, såsom sker just nu, kommer de två hornen av avfällig republikanism och avfällig protestantism att forma en avbild åt vilddjuret och därigenom sammansmälta kyrka och stat till ett enda horn som talar såsom en drake. Men Gud skall inte lämnas utan ett vittne, ty i processen att föra Förenta staterna till dess avslutning kommer Han att resa upp protestantismens äkta horn för att protestera både mot vilddjurets avbild i Förenta staterna och därefter mot den avbild av vilddjuret som står emot hela världen. Upprättandet av det protestantiska hornet vid slutet av Förenta staterna kommer att fullbordas inom samma historiska struktur som det protestantiska hornet upprestes i vid Förenta staternas början. Ett tidigare förbundsfolk kommer att förbigås, och ett nytt folk kommer att bli det nya förbundsfolket. Det finns inget nytt under solen.

När vi använder de tidsprofetior som uppfattades och framställdes i den milleritiska historien för att bedöma Alfa och Omega, finner vi att de är ett och detsamma. Varje tidsprofetia börjar med en historia då profetian förkunnas, och den historien är alltid en förebild för den historia då profetian uppfylls.

Historien om den tvåtusentrehundraåriga profetian började med det tredje dekretet år 457 f.Kr. och slutade med den tredje ängelns budskap den 22 oktober 1844. Under tiden fram till, men före, det tredje dekretets ankomst fullbordades arbetet med att återuppbygga templet och Jerusalem. På samma sätt fastställdes, i den historia som ledde fram till den tredje ängelns ankomst, de grundläggande sanningarna för det milleritiska templet.

År 1798 uppfylldes den tvåtusenfemhundraatjugoåriga profetian som började år 723 f.Kr. med de nordliga tio stammarnas förskingring. Denna profetia identifierade två perioder om ett tusen två hundra sextio år, vilka utmärkte den bokstavliga hedniska Roms nedtrampande av det bokstavliga templet och det bokstavliga Jerusalem, följt av ett tusen två hundra sextio år då det påvliga Rom trampade ned den andliga staden och templet. Profetian började med det norra rikets undergång och rikets invånares förskingring. Mitt i profetian, år 538, markeras slutet på den hedniska Roms nedtrampande av Guds folk, det fjärde riket i Bibelns profetia, och detta leder till att Guds församling förskingras ut i den mörka medeltidens öken. Slutet på denna tidsprofetia år 1798 markerar slutet på det femte riket i Bibelns profetia. De nordliga tio stammarnas förskingring och den kristna församlingens förskingring, då den flydde ut i öknen, representerar insamlandet av dem som var bestämda att bli protestantismens horn. Vägmarken representeras ofta genom motsatser, och en förskingring kan representera en insamling, liksom Elia representerar Johannes Döparen. I samma profetiska konfrontation dör inte Elia, men Johannes Döparen gör det.

År 677 f.Kr. skingrades den sydliga stammen Juda (som i Skrifterna också identifieras som det härliga landet) för tvåusen femhundraatjugo år, vilka avslutades den 22 oktober 1844. Denna profetia identifierade nedtrampandet av Guds folk, vilka Daniel identifierar som "hären" i Daniel

8:13, 14.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: »Hur länge varar synen om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och härskaran till att trampas ned?» Och han sade till mig: »Till tvåtusen trehundra dagar; sedan skall helgedomen renas.» Daniel 8:13, 14.

Den tvåtusentrehundraårsprofetia som slutade samtidigt som den tvåtusenfemhundratjugoårsprofetia som började år 677 f.Kr. identifierade nedtrampandet av helgedomen såsom det anges i Daniel 8:13, 14. Profetian om Judas skingring år 677 f.Kr. föregicks av tre angrepp från Nebukadnessar, och den profetian avslutades vid ankomsten av det tredje budskapet den 22 oktober 1844.

De två profetiorna om tvåtusen femhundratjugo år, som slutade respektive 1798 och 1844, identifierar de fyrtiosex år då grunden till det milleritiska templet byggdes. Mose var fyrtiosex dagar i mottagandet av anvisningar för tempelbygget; ombyggnaden av Herodes tempel på Kristi tid tog fyrtiosex år och avslutades det år då Kristus döptes. Från dopet gick Han ut i öknen i fyrtio dagar, och när Han återvände renade Han templet för första gången, och de ordklyvande judarna ville veta med vilken myndighet Han gjorde något sådant.

Och judarnas påsk var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem. Och i templet fann han dem som sålde oxar och får och duvor, och växlarna som satt där. Och han gjorde en piska av små rep och drev ut dem alla ur templet, också fåren och oxarna; och han slog ut växlarnas pengar och vätte borden. Och till dem som sålde duvor sade han: Ta bort detta härifrån; gör inte min Faders hus till ett köpmanshus. Och hans lärjungar kom ihåg att det var skrivet: Nitälskan för ditt hus har förtärt mig. Då svarade judarna och sade till honom: Vad visar du oss för tecken, eftersom du gör detta? Jesus svarade och sade till dem: Riv ner detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar. Då sade judarna: I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skall resa upp det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. När han därför hade uppstått från de döda, kom hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta till dem; och de trodde Skriften och det ord som Jesus hade sagt. Johannes 2:13–22.

Milleriternas tempel uppfördes under fyrtiosex år från 1798, vid avslutningen av den första profetian om tvåtusenfemhundratjugo år, och avslutades fyrtiosex år senare, vid uppfyllelsen av den andra profetian om tvåtusenfemhundratjugo år år 1844. Dessa fyrtiosex år började med den förste ängelns ankomst och slutade med den tredje ängelns ankomst, ty Kristus sade att hans tempel skulle resas upp på tre dagar. Om du är ovillig att se dessa fakta, beror det på två huvudsakliga problem, utöver de problem som kan finnas i ett ovilligt och oomvänt hjärta. Det första problemet är att du är ovillig att närma dig det profetiska Ordet utifrån perspektivet att historien upprepar sig. Du är inte historicist. Det andra problemet är en oförmåga att tillämpa symboliska ord som har nedtecknats i Guds Ord genom Guds Ord. Början på alla dessa profetior identifierar slutet, och de identifierar alltid mycket mer än enbart historier som upprepar sig.

Bibeln säger att vi är ett tempel för den Helige Ande, och kroppens tempel består av fyrtiosex kromosomer. De vetenskapsmän som studerar dessa fyrtiosex kromosomer upplyser oss om att de

tjugotre manliga kromosomerna och de tjugotre kvinnliga kromosomerna är lindade kring ett protein som har formen av ett kors.

I Daniel tolv finns tre sammanhängande tidsprofetior; den första hänvisar till den heliga folkets makts förskingring, vilket representerar de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. Den heliga folkets makts förskingring, som uppfylldes genom dem, var tvåtusen femhundra-tjugo år, men i Daniel tolv hänvisas endast till den sista hälften av denna period. Det framställer Daniel som att han inte förstod vad som avsågs med tillkännagivandet.

Och jag hörde mannen, klädd i linne, som stod över flodens vatten, när han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever i evighet att det skall vara för en tid, tider och en halv tid; och när han har fullbordat att krossa det heliga folkets makt, då skall allt detta fullbordas. Och jag hörde, men jag förstod det inte. Då sade jag: O min herre, vad skall slutet bli på detta? Daniel 12:7, 8.

Daniel tolv illustrerar det budskap som förseglas upp vid ändens tid, vilken var 1798. I avsnittet representerar Daniel William Miller, den främsta symbolen för de visa i den historien. Miller leddes först till den tvåtusen femhundra-tjugoåriga profetian i Tredje Mosebok tjugosex, och i vers sju och åtta representerar han de visa som måste sammanföra sanningen att den tvåtusen femhundra-tjugoåriga skingringen med all bestämdhet identifieras som Guds skingrande av sitt folk.

Och om ni inte ens då vill höra mig, trots allt detta, då skall jag tukta er sju gånger värre för era synder. Och jag skall bryta er makts stolthet; och jag skall göra er himmel som järn och er jord som koppar. 3 Moseboken 26:18, 19.

Det forntida Israels "högmod" var att de tilläts förkasta Gud som sin konung och välja en mänsklig konung. Deras högmod, som förebådar ett fall (Ordspråksboken 16:18), var deras önskan att vara som alla de avgudadyrkande rikena omkring dem. Borttagandet först av det norra riket och sedan av det södra riket var skingringen av makten (kungen), år 723 f.Kr. respektive 677 f.Kr.

Miller representerade de visa som förstod den ökning av kunskap som blev avförseglad i de föregående verserna i Daniel tolv, och i verserna sju och åtta framställs han som en som inte förstod sambandet mellan de tolvhundrasextio åren och de tvåtusenfemhundra-tjugo åren av förskingringen av Guds folk. Daniel representerar Guds folk vid adventismens slut, liksom han också representerar Miller vid adventismens början. Vid adventismens slut föreligger samma dilemma, ty när adventismen åsidosatte Millers förståelse av de "sju tiderna" tvingades den att endast identifiera de tolvhundrasextio åren som den mörka tidsåldern. De visa vid slutet hade ett liknande problem att lösa, såsom Daniel och Miller illustrerar. Varför används terminologin i Tredje Mosebok tjugosex för att illustrera tre och en halv tid i stället för sju tider?

Miller försonade aldrig helt detta dilemma, men år 1856 framlades det sista "nya profetiska ljuset" i en serie om sex artiklar som aldrig fullbordades, där de sju tiderna identifierades såsom representerande tre och ett halvt år då det hedniska Rom trampade ned Guds bokstavliga Israel, följt av tre och ett halvt år då det påvliga Rom trampade ned det andliga Israel. Sju år senare

förkastade adventismen öppet allt ljus beträffande de sju tiderna och beredde därmed dilemmat för de visa vid ändens tid år 1989, då, såsom beskrivet i Daniel elva, vers fyrtio, de länder som representerade det forna Sovjetunionen sopades bort av påvedömet och Förenta staterna.

Det första ljus som gavs åt Miller förkastades år 1863, och det sista ljuset i ämnet gavs av Hiram Edson i dessa sex artiklar. Dessa artiklar upphörde, och sju år (tider) senare sattes det moderna Israels makt åt sidan för att efterlikna de avgudadyrkande kyrkor som några år tidigare med rätta hade identifierats som Babylons döttrar. De sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex blev som profetisk lära en stötesten, och det forntida Israels stolthet, sådan den framställs i deras önskan att Saul skulle regera över dem som kung, upprepades. Jesus framställer slutet med början.

Daniels bok identifierar också en profetia om ett tusen två hundra nittio år tillsammans med en profetia om ett tusen tre hundra trettiofem år, vilka båda börjar med avlägsnandet av "det dagliga" år 508. Avlägsnandet av "det dagliga" representerar undanröjandet av det hedniska Roms motstånd mot den påvliga maktens uppstigande år 538. Det föregicks av en trettioårig övergångsperiod innan den påvliga makten sattes på jordens tron år 538; därefter avslutas de återstående ett tusen två hundra sextio åren år 1798. De trettio övergångsåren från det ena riket till det nästa identifierar de sista åren av påvligt styre, vilka leder fram till att det sjätte riket i Bibelns profetia sätts på jordens tron år 1798. Början av profetian om ett tusen två hundra nittio år identifierar en övergång från ett rike i Bibelns profetia till nästa rike i Bibelns profetia, liksom också slutet av den profetian.

Den trettonhundratrettiofemåriga profetian, som börjar vid avlägsnandet av "det dagliga" år 508, slutar år 1843.

Och från den tid då det dagliga offret skall avskaffas och förödelsens styggelse ställas upp, skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som håller ut och når fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. Daniel 12:11, 12.

Profetian om ettusen trehundra trettiofem år slutade år 1843, och Daniel säger att de som "väntade" när den profetian skulle uppfyllas skulle vara välsignade. Syster White uttrycker det så här.

"Saliga är de ögon som såg det som sågs 1843 och 1844.

"Budskapet har blivit givet. Och det bör inte dröja med att upprepa budskapet, ty tidens tecken går i uppfyllelse; avslutningsverket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges genom Guds förordnande, och det kommer att växa till ett högt rop. Då skall Daniel träda fram i sin lott för att avlägga sitt vittnesbörd." Manuscript Releases, volym 21, 437.

Därför utmärker början av profetian om de ett tusen tre hundra trettiofem åren en övergång från hedendomens religion till påvedömet religion och därmed en övergång från protestantismen till den milleritiska protestantismen.

De adventister som förkastar adventismens grundläggande sanningar förkastar alla de tidsprofetior som milleriterna framlade, även de tvåusen trehundra åren i Daniel 8:14. De må mycket väl förneka detta faktum, men det kan logiskt påvisas att detta faktum är sant; dock är min poäng nu en

annan, så jag lämnar detta därhän för tillfället medan vi söker föra denna artikel till ett avslut.

Förskingringen av Judas ”härliga land” år 677 f.Kr. representerar nedtrampandet av ”hären” i Daniel 8:13, 14 och pekar på upprättandet av det moderna härliga landet, Förenta staterna. De tvåtusentrehundra åren i samma verser började år 457 f.Kr. och representerar nedtrampandet av ”helgedomen.”

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur lång tid avser synen om det dagliga offret och den ödeläggande överträdelsen, som utlämnar både helgedomen och härskaran till att trampas ner? Och han sade till mig: Intill tvåtusen trehundra dagar; därefter skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

677 f.Kr. och 457 f.Kr. är årtal som förbinds genom relationen mellan Guds folk och Guds helgedom. Gud förde både hären och helgedomen tillbaka tillsammans vid samma tidpunkt den 22 oktober 1844. De två hundra tjugo åren mellan 677 f.Kr. och 457 f.Kr. symboliserar en period då Gud upprättar ett vägmärke som representerar ett tilltagande ljus. Den 22 oktober 1844 anlände den tredje ängeln ljus, helgedomens ljus började lysa, och en här var där för att förkunna ljuset.

I den profetiska linje som identifierar den trefaldiga strid i vilken Satan och Kristus var engagerade, framställdes King James-Bibeln av år 1611. Exakt tvåhundra tjugo år senare, år 1831, offentliggjorde William Miller sitt budskap för första gången:

”Under nio år var William Miller övertygad om att han borde framföra sitt budskap till församlingarna; men han väntade i hopp om att någon erkänd auktoritet skulle förkunna de glada nyheterna om en snart återkommande Frälsare. Genom att så vänta bekräftade han endast budskapets sanning; de hade ett namn om att de levde, men de höll snabbt på att dö. År 1831 höll Miller sitt första föredrag över profetierna.” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Gud bevarade de heliga och korrekta originaltexter som användes för att framställa Bibeln. Därefter framställde han sin Bibel år 1611. Han uppväckte sedan en budbärare som skulle använda de regler som återfinns i, härleds ur och fastställs inom Bibeln för att frambringa den förste ängeln budskap. År 1831 formaliserades Millers budskap, liksom budskapet i Kristi historia formaliserades genom Johannes Döparen, såsom budskapet har formaliserats i varje reformatorisk rörelse. Millers budskap, den förste ängeln budskap som förkunnar att domen inleds, upprätthålls direkt genom tillämpningen av den profetiska tidsperioden om två hundra tjugo år. Det var varningsbudskapet vid början av det sjätte riket i Bibelns profetia — Förenta staterna.

År 1996 började Future for Americas tjänst, och den tredje ängeln budskap, som hade blivit uppläst 1989, det budskap som identifierade läkandet av påvedörets dödliga sår och den snart kommande söndagslagen, publicerades i en tidskrift med titeln *The Time of the End*. Budskapet vid adventismens slut hade formaliserats, alldeles såsom budskapet vid början hade formaliserats. I början var budskapet förankrat i tid och representerade en vidare utveckling av de sanningar som finns i Guds Ord. År 1996, två hundra tjugo år efter Förenta staternas födelse år 1776, formaliserades budskapet vid adventismens slut och representerade en vidare utveckling av de tre änglarnas budskap.

När vi behandlar den parallella historien om det republikanska hornet och det protestantiska hornet i historien om det sjätte riket i Bibelns profetia, måste det vara klart vem det protestantiska hornet är och vem det inte är.

Bemöda dig om att stå godkänd inför Gud, såsom en arbetare som inte behöver blygas, och som rätt delar sanningens ord. Men undvik oheligt och tomt prat, ty det leder allt längre in i ogudaktighet. 2 Timoteus 2:15, 16.